

Nám, nám sa narodil...

Vianoce sa obyčajne slávia tak, že máme polnočnú Svätú omšu, potom rannú a popoludní jasličkovú pobožnosť. Zaujímavé je, že každá zo slávností má svoj charakter, tak povediac svoju farbu. Polnočná Svätá omša sa predstavuje obyčajne vo svojej veľkoleposti, v kráse, denná je prežívaná hlbšie a poučnejšie a jasličková je poznačená detskou úprimnosťou a radosťou. Pri takomto rozdelení nám môže prísť na um filozof Heidegger, ktorý hovorí o troch stupňoch postoja k viere. Prvý stupeň je estetický, druhý mravný a tretí náboženský.

Prvý postoj by mohol byť stelesnený príbehom o istej slečne X. Hovorí sa v ňom, že ona nechodila celý rok vôbec do kostola, ale na Vianoce dokázala vstať skoro ráno, vystúpiť na spevácky chór a spustiť spev s trilkovým sopránom: „Vianoce, Vianoce, vítame vás! V snehu sa brodíte, predsa však nosíte do srdca teplo, hoci vonku je mráz.“ Nebola jediná, ktorá podľa takto čaru Vianoc z estetických dôvodov, lebo sú krásne. Staré rodinné zvyky, koledy, atmosféra vzájomného obdarovania – to všetko prináša určité osvieženie do zhonu a všednosti bežných dní. Pripomína nám to, že sú aj iné hodnoty než sú peniaze a úspech v práci. Ale sú to hodnoty náboženské? Zdá sa, že ani veľmi nie, a keď tak veľmi vzdialené a preto mnohí týmto všetkým pohrdajú, lebo sa im to zdá ako jalová sentimentalita a idú počas Vianoc radšej napríklad do hôr a pod..

Ale napriek tomu by nebolo dobré, keby sme sa povyšovali nad tieto spontánne ľudské city alebo nimi dokonca pohrdali. Veď zážitky niečo krásneho a okúzľujúceho, inými slovami povedané estetického, veľmi obohacujú náš život. Raz šiel istý turista po Ríme a ukázal na kupolu chrámu Svätopeterskej baziliky a pritom zašomral: „Potrebuje Kristus Pán niečo takéto ku svojej sláve?“ „Nie, nepotrebuje, ale Michelangela a jeho umenie potrebujeme my, ľudia.“ Alebo sa majú snáď umelci uplatňovať iba pri výzdobe komerčnej banky? Poézia, hudba a umenie vôbec to nie je ešte náboženstvo, ale je cestou, ktorá vedie k nemu, pokiaľ sú opravdivé a úprimne prežívané. To platí aj o čare Vianoc.

Na druhej strane vidíme opačný extrém: čisté rozumovanie so žiadnou, alebo len s malou dávkou citu zamerané na pohľad čisto mravný. Tento viac menej kazateľský spôsob neovplyvňuje poéziu Vianoc a javí sa skôr ako prísna mravokárna kázeň, ktorá ľuďom ukazuje, že pravé slávenie Vianoc nie je v krásnych spevoch s hudbou na chóre, ale spočíva v napodobňovaní Krista. On, zostúpil k nám, chudobným, a tak aj my musíme

zostupovať s láskou k tým, ktorí potrebujú našu pomoc. Náboženstvo od nás nežiada, aby sme oplývali citom, ale aby sme zachovávali prikázania. Nemáme byť tými, ktorí hovoria: „Pane, Pane“, ale tými, ktorí plnia Božie prikázania (porov. Mt 7, 21).

Tento postoj je charakteristický pre každé reformné hnutie v Cirkvi. Cirkevní mravokárcovia, ktorí majú síce pravdu si musia dať ale pozor, aby namiesto snahy ukázať krásu Evanjeliového učenia iba banálne nenapodobňovali snahu ideológov, ktorí chcú naprávať svet. Cirkev musí síce vyzývať ľudí k náprave mravov, stavať im pred oči cieľ, obraz lepšieho života a sveta, ale napriek tomu si musí byť vedomá, že jej úspech na tomto poli nikdy nebude dokonalý až do chvíle, keď túto zmenu uskutoční sám Kristus v srdci a živote jedného človeka, alebo celého sveta.

Cirkev káže mravnosť, píše ponaučenia o tom, ako sa vyvarovať hriechu, ale napriek tomu si nerobí ilúzie: sme ľudia slabí a do hriechu stále upadáme. Stredoveké nepravdivé a vymyslené mienky hovorili, že hriešnici nemajú patriť do Cirkvi. Pravoverná náuka ale učí, že aj oni do Cirkvi patria, lebo iba v nej sa môžu očistiť od hriechov. Nesľubuje im, že už nikdy viac do hriechu nepadnú, ale že sa môže stretnúť s niekým, kto je schopný hriechy odpustiť a na ceste života nás neustále sprevádzať. V tomto osobnom stretnutí s Ježišom Kristom spočíva pravý náboženský postoj. A to je ten, ktorý na Vianoce najkrajšie a najúprimnejšie prežívajú tí, ktorí vidia v jasličkách Božie dieťa, Spasiteľa: „Boh si zobral ľudské telo, stal sa človekom...“

Áno, náboženstvo je stretnutie človeka s Bohom. To hovoria všetci, ale problém je v tom, ako si Boha predstavujú. „Pre mňa Boh znamená ideál všetkého dobra,“ povedal ktosi. Tak ho predstavili aj Platón a všetci idealisti. A my sa chceme s takýmto Bohom stretnúť? Taký nám síce naznačí, kde je dobro, ale neoslobodí nás od hriechu a slabosti. Aj my, kresťania veríme, že v Bohu sú všetky ideály dobra a krásy, máme teda aj my k Bohu postoj morálny a estetický, ale veríme aj čosi viac, veríme, že je skutočnou bytosťou, Božskou osobou, ktorá sa stala človekom. Nadväzujeme s ním rozhovor s dôverou v jeho dobrotu a moc. Keď toto pochopíme, môžeme na Vianoce z plného srdca spievať: „Nám, nám, narodil sa...“

*Hľa, z púšte hlas už zaznieva,
čo všetku tmu z nás vyhostí;
vyžeňme znútra plané sny,
žiari nám Kristus z výsosti.*

*Preber sa, duša ľarbová,
veď hriech ťa tlačí do zeme;
už nová hviezda skveje sa
a všetko zlo z nás vyženie.*

*Baránka nám Boh posielala
za naše viny splatiť daň;
s ľútosťou v slzách volajme:
Zmiluj sa, Pane, odpusť nám.*

*A keď raz príde súdiť svet,
nech netresce nás podľa vín;
nech je nám Kristus v chvíli tej
pastierom dobrým, láskavým.*

*Sláva buď Bohu Otcovi,
víťazstvo jeho Synovi,
nech večná chvála zaznieva
aj Duchu Tešiteľovi. Amen.*

„Čo ste vyšli na púšť vidieť?“

Tento citát z Písma by sa celkom dobre vynímal ako nápis nad bránami našich kostolov. Keď si uvedomíme, aké kvantum ľudí do nich zavíta či už sviatočne, alebo pravidelne, nanovo sa nám natíska otázka stará dve tisícročia, ktorú by sme mohli aj parafrázovať: Čo ste prišli do chrámu vidieť? Odpočinok? Umenie a krásu? Pokoj svedomia zo splnenej povinnosti? Pravdu? Boha?

Niekedy sa v chráme cítime ako na najposvätejšom mieste, inokedy sme povrchnejší než turisti, ktorí prišli uloviť pár záberov do svojho albumu. Carlo Carretto vo svojej knihe Boh, ktorý prichádza píše o tom, ako vníma konanie Boha, ktorý nečaká kdesi v prítmí, kým ho oslovíme. Vidí ho, ako nám prichádza v ústrety, podáva nám ruku, kráča vedľa nás, ako Boha, ktorý chce byť našou oporou.

Boh v chráme nie je samozrejmosťou na rozdávanie alebo tovarom na predaj. Je osobný a chce sa dávať človeku v stretnutiach. Stretne ho na ulici, v rodine, na pracovisku. V chráme však častejšie vychádza v ústrety človeku, ktorý ho prehliada. Vo svätej omši sme niekoľkokrát doslova vtiahnutí do stretnutia sa s ním - v momente úkonu kajúcnosti, pri čítaniach tľmočiacich, čo nám chce Boh povedať v prijímaní Eucharistie... Všade môžeme stretnúť Boha. Môžeme - lebo náš Boh sa nikdy nevnucuje.

JAROSLAV IVANČO

Nebezpečenstvo, ktoré nám hrozí

Veľký problém spolužitia ľudí dneška netkvie v moderných technických možnostiach. Nie je potrebné hodiny vrátiť späť. Nijaký rozumný človek nepohŕda vedou a technikou.

Nie úžasný pokrok predstavuje nebezpečenstvo, ktoré nám hrozí. Problém je v tom, že neslýchané schopnosti človeka sa odohrávajú v bezprecedentnej duchovnej prázdnote. Každodenne narastá vedecko-technický pokrok, a každým dňom sa scvrkáva duchovná sila, ktorá naplňa všetko zmyslom a dušou.

Odstup medzi vedecko-technickým pokrokom a vnútorným duchovným rozvojom človeka sa stále zväčšuje. Človek, ktorý sa tak často zapodieva svojím materiálnym pokrokom, sa napokon stáva obeťou svojej vlastnej tvorivosti. V zajatí spleti prístrojov, ktoré sám vytvoril, zamotaný do nastraženej siete programov je sám manipulovaný a programovaný.

Phil Bosmans „Zlásky pre teba“

Liturgický kalendár

17.XII. pondelok	sv.Modest, biskup
18.XII. utorok	sv.Gracián, biskup
19.XII. streda	bl.Urban V., pápež
20.XII. štvrtok	sv.Zefirín, pápež
21.XII. piatok	sv. Peter Kanízius, kňaz a učiteľ Cirkvi
22.XII. sobota	sv.Adela, opátka

Ľudová zbožnosť a liturgia v období Vianoc

Cirkev vo vianočnom období slávi tajomstvo zjavenia Pána. Pripomína si narodenie Ježiša v Betleheme, zjavenie mudrcom z východu a Ježišov krst pri rieke Jordán.

Vo vianočnom období popri sviatkoch, ktoré majú prvoradý význam, slávime aj ďalšie, ktoré majú úzky vzťah k tajomstvu zjavenia Pána.

Ľudová zbožnosť je osobitne vnímavá na udalosti z Ježišovho detstva. Zachytáva veľkosť daru Božieho Syna, Božiu solidaritu s hriešnym i chudobným človekom, posvätnú hodnotu života, radosť a mesiášsky pokoj, atmosféru prostoty, chudoby, pokory a dôvery v Boha, ktorá obklopuje udalosti Ježišovho narodenia. Ľudová zbožnosť práve preto chráni vianočné hodnoty, aby sa nestali živnou pôdou pre konzumný štýl života a prenikanie novopohanstva.

Štedrý deň

Ľudová zbožnosť v tento deň predkladá svoje modlitbové prejavy, ktoré sú odlišné v jednotlivých krajinách. Tieto prejavy si treba vážiť a ak je to potrebné, zladovať ich s liturgickými obradmi.

Stavanie betlehemov v domácnostiach je príležitosťou na to, aby sa všetci členovia rodiny dostali do kontaktu s tajomstvom Vianoc. Do ich prípravy sa osobitne rady zapájajú deti. Domáci betlehem sa môže stať miestom modlitbového stretnutia celej rodiny. Pritom možno čítať biblické správy o Ježišovom narodení, zaspievať vianočné piesne a pripojiť modlitby chvály a prosby.

Ozdobovanie vianočného stromčeka tiež poskytuje príležitosť pre rodinnú modlitbu. Tento stromček pripomína strom života v raji (porov. Gn 2, 9) alebo strom kríža. Takto nadobúda kristologický význam: Kristus je pravý strom života, zrodený z Panny Márie a bohatý na duchovné ovocie. Podľa evanjelizátorov severských krajín kresťanské ozdobovanie stromčeka spočíva v jablkách a oblátkach povešaných na vetvičkách. Medzi darmi pod stromčekom by nemal chýbať dar pre chudobných, ktorí tiež patria do kresťanskej rodiny.

V utorok 18.12.2007 budú navštívení chorí, ktorí nemôžu prísť do kostola. Návštevy nahláste u p. kostolníkov

Sväté omše v 3. adventnom týždni

18.XII. utorok

17.00 + členov rodiny Čaputovej a Miklošovičovej

19.XII. streda

18.00 + Celestín Uváček a manž.Jozefína

21.XII. piatok

18.00 + Jozef Klimo a rodičia

22.XII.sobota

8.00 + Vendelín Hábel, manž.Pavlna a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 388 – 420

23. XII. Štvrtá nedeľa Adventná (A)

8.00 + Florián Garas

9.15 + Fridrich Jurčovič a manž. Anna

„...Pán vo všetkom, čo robili, požehnával jeho ruky...“

(Gen 39, 3)

Boh chce, aby si bol úspešný

Napíš si túto vetu: „Môj nebeský Otec chce, aby som bol úspešný“. Ktorý rodič by to nechcel? Tak prečo potom naďalej zlyhávaš? Hľadaj dnes odpoveď v týchto troch oblastiach:

1. *Negatívny postoj!* Počul si, ako istá veštica povedala svojmu zákazníkovi: „Až do svojej tridsiatky budeš smutný, biedny a chudobný. Zákazník sa spýtal: „A čo také sa stane v tridsiatke?“ Veštica odpovedala: „Vtedy si na to zvykneš!“ Možno sa nad tým usmeješ, ale pravdou je, že úspech potrebuje správnu pôdu, správne semeno a správne ovzdušie na to, aby mohol vyrásť. Tvoj postoj ovplyvňuje podmienky (ovzdušie) tvojho života. Slová, ktoré hovoríš, môžu tomu semenu, ktoré si zasial, priniesť buď život, alebo smrť. Preto si stráž svoj postoj.

2. *Sebecký pohľad!* Keď ľudia vycítia, že sú tí ukradnutí, tak ti buď dopomôžu k zlyhaniu, alebo ti aspoň nijako nebudú pomáhať, aby ťa pred ním uchránili. Na druhej strane, keď budú mať v pamäti tvoju láskavosť, môžeš prejsť ponad mnohé ťažkosti. Ježiš hovorí: „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.“ (Mt 5, 7)

3. *Byť na nesprávnom mieste!* Niekedy je zlyhanie už len dôsledkom toho, že nie sú správne zladené schopnosti, záujmy, ľudia, či hodnoty. Nepreži svoj život tak, že sa síce budeš šplhať po rebríku úspechu, ale keď sa pozrieš dolu, zistíš, že bol opretý o nesprávnu stenu! Počúvaj: „Na všetkých svojich cestách myslí na neho a on ti bude rovnať chodníky (Prís 3, 6).

Boh chce, aby si bol úspešný, ale svoj diel musíš urobiť ty!

Bob Gass z UCB Europe

Moja úprimná vďaka patrí všetkým, priateľom, známym aj širokej rodine, ktorí svojou prosbou za moje uzdravenie, či už modlitbou, svätou omšou, sv. prijímaním vyprosili pre mňa milosť uzdravenia od nášho Pána. Ďakujem našim vdp. Orbánovi a Briškovi za vyslúženie sviatosti pomazania chorých a sv. omš. Ďakujem Pánovi za dar múdrosti, a schopnosti riešiť veci takmer neriešiteľné, ktorú udelil lekárkam na oddelení ARO u Milosrdných bratov v Bratislave.

Svoje utrpenie a bolesť vkladám ako obeť za Vás všetkých, za vaše rodiny, aby Vás Pán Boh požehnal. Ešte raz úprimné Pán Boh zaplať.

Mária Blahová

Advent a pôst

Ten, kto sa pravidelne zúčastňuje na bohoslužbách Cirkvi, nemôže si nevšimnúť určité rozdiely, ktoré sa objavujú v jej liturgii v priebehu roka. To, čo azda najviac upúta našu pozornosť, je rúcho kňaza, ktoré sa mení podľa druhu liturgického slávenia. Použitie rôznych farieb má svoj symbolický význam. V Cezročnom období je zelené, vo Vianočnom a Veľkonočnom období, ako aj na niektoré slávnosti a sviatky biele. Červené je rúcho napríklad na Veľký piatok, na sviatky apoštolov, či spomienky mučeníkov. Pre Advent a Pôstne obdobie je charakteristická fialová farba.

A to ma viedlo k tomu, že som sa v tomto období rozhodol pozrieť na to, čo majú spoločné a v čom sa od seba odlišujú adventné a pôstne obdobie. Vychádzam práve z užívania fialovej farby ako liturgickej farby oboch období. Tá v liturgickej symbolike znamená predovšetkým pokánie. Preto napríklad kňaz pri vysluhovaní sviatosti pokánia používa štólu fialovej farby.

K pokániu nás nepochybne nabáda obdobie štyridsaťdňového pôstu: Pôstne obdobie je zamerané na Veľkú noc, veď pôstna liturgia pripravuje na slávenie veľkonočného tajomstva jednak katechumenov rozličnými stupňami uvádzania do kresťanského života, jednak veriacich tým, že im pripomína krst, ktorý prijali, a pobáda ich na pokánie (VSLR 27). Pôst je teda najmä obdobím pokánia, odriekania, kajúcich pobožnosti, pripomienkou na Kristove utrpenie. Toto všetko má veriacich pripraviť na salvy radosti Veľkonočného víťazstva.

Charakter Adventu je však trochu iný:

Adventné obdobie má dvojaký význam je časom prípravy na slávnosť Narodenia Pána. V ňom si pripomíname prvý príchod Božieho Syna medzi ľudí, a zároveň je to čas, v ktorom sa touto pripomienkou zameriava ľudská myseľ na očakávanie druhého Kristovho príchodu na konci vekov. Z týchto dvoch dôvodov je časom nábožného a radostného očakávania (VSLR 39).

Kľúčovým slovom tu je PRÍPRAVA. No nielen na Vianoce. Ak si dobre všimnete liturgické texty jednotlivých adventných nediel, zistíte, že ťažisko je niekde inde. Prvá adventná nedeľa nás pripravuje na druhý Kristov príchod na konci vekov. Kresťan by sa mal práve v očakávaní parúzie (- druhý Kristov príchod, pozn. redakcie) pripravovať pokáním na toto stretnutie so svojim Spasiteľom.

Druhá a tretia nedeľa zasa hovoria o pôsobení Pánovho predchodcu, Jána Krstiteľa, ktorý nás už veľmi jasne vyzýva pripraviť cestu Pánovi a vyrovať mu chodníky (porov. Mk 1, 3). Je to výzva na revíziu života,

výzva na obrátenie, výzva pripraviť si srdcia na príchod Kráľa. A toto je aj dôvod použitia fialovej farby. Keď si uvedomíme, že Ján Krstiteľ vyslovil tieto slová tesne pred začiatkom Kristovho verejného účinkovania, sme ešte stále vzdialení od samých Vianoc.

Udalosti, ktoré hovoria o bezprostrednej príprave na narodenia betlehemského Dieťaťa sú témou až štvrtej, poslednej adventnej nedele, ktorá niekedy (naposledy minulý rok) pripadne aj na Štedrý deň, čo niektorých ľudí pomýli v rátaní adventných nediel. No 24. december je posledný deň adventu Vianoce začínajú až 25. decembra, ktorý sa veľmi správne v občianskych kalendároch označuje ako 1. sviatok vianočný.

Advent je teda obdobím naozaj radostnej prípravy, ktorá nás má viesť k zmene zmysľania a pripraviť na cestu do Betlehema

„Blumentál“ diakon Radoslav Šaškovič

SKUTOČNÁ VEĽKOSŤ pred mnohými rokmi požiadala jedna učiteľka v Anglicku žiakov svojej triedy, aby napísali slohovú prácu na tému „Skutočná veľkosť“. Najviac na ňu zapôsobila práca dievčatka z veľmi chudobnej a nevzdelanej rodiny. Posúďte sami!

„Človek nikdy nedosiahne pravú veľkosť tým, že sa bude o ňu snažiť. Môže ju dosiahnuť vtedy, ak ju nehľadá. Je veľmi dobré mať pekné šaty. Tie ňa nútia, aby si sa správal úctivo a slušne. Ale znakom pravej veľkosti je to, že človek koná úctivo a slušne, aj keď tie šaty nemá. Moja mama mala kedysi malého vtáčika, ktorého volali Bill. Ten vtáčik si zlomil nožičku. Mysleli si, že ho budú musieť zabiť, pretože nechceli, aby sa takto trápil. Ale na druhý deň ráno ho našli, ako si poskakuje na zdravej nôžke a pospevuje ako zvyčajne. To bola pravá veľkosť.“

Jedna žena raz po veľkom praní vešala bielizeň na šnúru. Šnúra sa roztrhla a čistá bielizeň spadla do blata. Žena nepovedala ani slovo. Znovu všetko vyprala. Teraz ju rozložila na trávnik, kde už nemohla nikam spadnúť. V noci jej po bielizni pobehal pes so špinavými labami. Povedala iba: Škoda, že nenechal čistý aspoň jeden kus. To je pravá veľkosť. Postoj tejto ženy však môžu oceniť iba tí, ktorí z vlastnej skúsenosti vedia, koľko námahy človek vynaloží pri veľkom praní!“

Pýtali sa raz matky Terezy, čo považuje za svoj najväčší životný úspech. „Úspech?“ zadivila sa. „O takom niečom som v evanjeliu nikdy nečítala. Vždy sa tam píše len o obetavej službe.“

Matka Tereza

Sv.Olympia 17.december

Mladá bohatá vdova Olympia si na svojom majetku nezakladala. Jej jedinou starosťou bolo, aby ho dokázala spravovať a využiť na podporu Cirkvi a chudobných. Poznali ju ako šľachetnú a pokornú kresťanku oplývajúcu nielen hmotným majetkom, ale i hlbokou vierou a zdravým úsudkom.

Olympia sa narodila okolo roku 361 v Carihrade v rodine cisárskeho úradníka. Ako dieťa zostala sirotou, no netrpena nedostatkom, lebo rodičia jej zanechali rozsiahly majetok. Jej výchovy sa ujal strýko Prokopius, ktorý zastával úrad prefekta hlavného mesta Byzantskej ríše a zveril ju do opatery sestre ikonianskeho biskupa sv.

Anfilochia. Táto žena formovala Olympiu predovšetkým na základe Svätého písma. To bola v tých časoch cesta na dosiahnutie kresťanskej zrelosti a dokonalosti.

Olympia mala vďaka svojmu urodzenému pôvodu a bohatstvu pred sebou skvelú kariéru na cisárskom dvore, no jej túžby boli iné. Keď mala niečo vyše dvadsať rokov, vydala sa za zbožného mladého muža, neskoršieho miestodržiteľa Carihradu, ale manželstvo trvalo iba dvadsať mesiacov. Po manželovej smrti odmietala Olympia ponuky na sobáš od vplyvných mužov, medzi ktorými bol aj Elpidius, vnuk cisára Teodózia I. Keď sa jeho strýko dozvedel, že sa mladá vdova nechce stať súčasťou jeho rodiny, veľmi sa nahneval a všetok jej majetok vzal pod svoju správu, kým Olympia nedosiahne 30 rokov. Svätica namiesto vzdoru reagovala priam nadšene. Ďakovala cisárovi, že ju zbavil mnohých starostí s bohatstvom a radila mu, aby ho rozdal Cirkvi. To vladára pobúrilo natoľko, že ju dal strážiť, zakázal jej stretávať sa s biskupmi a bez dovolenia nesmela vkročiť ani do kostola. Tento trest vzala Olympia ako svoj kríž a žila ako chudobná kajúcnica. Povešť o jej добрote a pokore bola čoskoro známa po celom kraji. Keď sa o jej čnostnom živote po čase dozvedel cisár, oľutoval unáhľený čin a vrátil vdove majetok aj slobodu. Vtedy mohla Olympia realizovať svoj zámer s rozsiahlym dedičstvom. Zakladala chrámy, obdarúvala kláštory a nemocnice, pomáhala chudobným, vykupovala odsúdených z väzenia aj z otroctva. Jej bohatstvo bolo nesmierne - len sv. Jánovi Zlatoústemu darovala desaťtisíc funtov zlata a dvadsaťtisíc striebra pre Chrám sv. Sofie. Spolu s darom slobody naprávala zblúdlíčov na správnu cestu a rozširovala posolstvo dobrej zvesti. Hoci mala v tom čase iba okolo tridsiatky, carihradský arcibiskup jej udelil pri svojom chráme titul diakonisky, ktorý bol dovtedy rezervovaný iba pre staršie ctihodné ženy. Olympia žila v kláštore, ktorý sama založila. Jeho rehoľnícky pochádzali z dobrých rodín. Kým na počiatku ich bolo iba päťdesiat, ich počet sa čoskoro rozrástol až na dvestopäťdesiat. Jej vzácne rady oceňovali najmä ženy vydaté za pohanov, ale aj vážení cirkevní hodnostári, medzi ktorými nechýbal sv. Gregor Naziánsky, sv. Antiochius či sv. Gregor z Nyssy. Medzi jej najlepších priateľov patrilo sv. Ján Zlatoústý. Keď bol svätec vypovedaný z Carihradu, prenasledovali aj jeho spolupracovníčku Olympiu. I ona musela napokon opustiť mesto. Hoci celý život konala dobro, našli sa závistlivci, ktorí ju krivo obviňovali. Aj keď sa nič z obvinení nepreukázalo, Olympia znášala mnohé príkoria. Napriek tomu si zachovávala veselú myseľ a sústredila okolo seba ďalšie svoje nasledovníčky. Štedro podporovala vo vyhnanstve Jána Zlatoústeho a ten sa jej odplácal listami plnými dobrých rád a duchovnej útechy. Sv. Olympia zomrela v Nikomédii v dnešnom Turecku 25. júla 408.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku